

РЕШЕНИЕ

№ 457

гр. Пазарджик, 13.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Елисавета Радина

при участието на секретаря Х.В.
като разгледа докладваното от Елисавета Радина Административно
наказателно дело № 20235220201466 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по реда на чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на П. А. М., ЕГН *****, гр. София - Почетен консул на „ПОЧЕТНО КОНУЛСТВО НА РЕПУБЛИКА УЗБЕКИСТАН - СОФИЯ И ПЛОВДИВ“, Булстат 177432582, седалище и адрес на управление: гр. София против: Електронен фиш серия К №7459555 на ОДМВР-Пазарджик, с който посоченото физическо лице е санкционирано за извършено нарушение по чл. 21, ал.1 от ЗДВП и на осн. чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал.2, т.2 от с.з. с глоба в размер на 50 лева.

Жалбоподателят атакува фиша с искане за неговата отмяна, основано на критика досежно процесуално-правната и материално-правната изправност на акта .

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, депозира становище с доразвити доводи за отмяна на ЕФ.

Въззиваемата страна не изпраща представител. Депозирала е писмено становище, че жалбата е неоснователна и електронният фиш следва да бъде потвърден (л.18-19). Претендира разноски.

Районният съд, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства по отделно и в тяхната съвкупност и с оглед разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, прие за установено следното:

На06.05.23г. с преносима система за контрол на скоростта на МПС - АТСС -ARH CAM S1 било заснето движение АМ Тракия , посока – Пловдив на лек автомобил Мерцедес Майбах , рег.№ **** със скорост 159 км/ч при нормативно ограничение за движение по автомагистрала до 140 км/ч.

Установен бил собственикът на автомобила Почетно консулство на Узбекистан, представлявано от П. Ат. М. и с обжалвания ЕФ последният е санкциониран за управление на МПС с превишена скорост - 154 км/ч (редуцирана спрямо установената след зачетен толеранс за грешка 3% спрямо отчетената скорост) - нарушение по чл.21,ал.1 от ЗДвП, с посоченото горе наказание .

Доколкото то е глоба 50 лева в съдебната практика е застъпено становище, че не може да се издаде ЕФ. По този въпрос има установена противоречива съдебна практика, като Съдът споделя тезата, която отхвърля твърдението във възражението. То се базира на **чл. 39, ал. 4 от ЗАНН**, според който *за случаи на административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система, в отсъствие на контролен орган и нарушител, когато това е предвидено в закон, овластените контролни органи могат да налагат глоби в размер над необжалваемия минимум по ал. 2, за което се издава електронен фиш.*

Разпоредбата на ал.2 урежда ред за налагането на глоби на местонарушението при маловажни случаи, когато нарушението е установено в присъствието на контролен орган. Предвидена е възможност за налагане на глоба от 10.00 до 50.00 лв. с фиш, който не е електронен такъв и която глоба, независимо от определения размер в диапазона от 10.00 до 50.00 лв. е **необжалваема, но само в случай, че нарушителят е съгласен да заплати глобата.** Необжалваемостта в случая е последица от липсата на спор между нарушител и администрация относно извършването на нарушението, което предпоставя заплащането на глобата. В този случай административно-наказателното производство приключва с издаване на фиша, който е със статут на влязло в сила наказателно постановление.

Въпреки, че в ал. 4 на чл. 39 се съдържа понятието „необжалваем минимум по ал.2“ , самата ал. 2 не предвижда и такъв. Тъкмо това предпоставя неяснотата относно *глобите от 10.00 лв. до 50.00 лв.*, които *погрешно* се приемат за необжалваем минимум, при положение, че не е изключена възможността за оспорването им, а само е предвиден допълнителен облекчен ред за налагането им и то при съгласие на нарушителя с нарушението и плащането на глобата. Несъгласието на нарушителя с такава глоба активира провеждането на процедурата по съставянето на АУАН, с който се образува административно-наказателно производство по общия ред .

Необходимо е рамките на този аналитичен анализ да се разширят със съответния исторически и логически подход, като се държи сметка за духа на закона и целите на създателя му. Явно е, че въвеждането на разпоредбата на чл. 39, ал.4 ЗАНН е плод на една ясна и конструктивна концепция за законодателни промени. При приемането ѝ през 2011г. разпоредбата на чл. 39, ал.4 от ЗАНН е била съобразена с действащата разпоредба на чл. 59, ал. 3 от ЗАНН, която също е изменена (ДВ бр. 10, 2011г.) спрямо редакцията си от 2002г. , но **само** за да се отнася до „ електронните фишове“. Изменението е само в този смисъл. Текстът от 2011г. предвижда, че *„не подлежат на обжалване наказателните постановления и електронните фишове, с които е наложена глоба в размер до 10 лева включително, постановено е в полза на държавата отнемане на вещи на стойност до 10 лева включително или е*

присъдено обезщетение за причинени вреди на същата стойност, освен ако в специален закон е предвидено друго“. С разпоредбата на чл. 59, ал. 3 от ЗАНН, действаща към онзи момент, не се изключва и възможността за издаване на електронни фишове под 50.00 лв., включително и за налагане на глоби в размер на 10.00 лв. Затова, с оглед и семантичното тълкуване на понятието, употребено в чл. 39, ал.4 ЗАНН „необжалваем“ – несъмнено е, че то се е отнасяло до глоба в размер на 10.00 лв. При въвеждането ѝ разпоредбата на чл. 39, ал.4 ЗАНН е била съобразена с действащия тогава чл. 59, ал. 3 ЗАНН, отменен на 09.10.2012г. След тази отмяна, не е въведена забрана за обжалване на наказателно постановление или електронен фиш, независимо от размера на наложената санкция.

Останалите съображения също подкрепят извода, че чл.39, ал.4 от ЗАНН не забранява издаване на ЕФ за глоби от 10-50 лева. Към момента на приемане на разпоредбата на чл. 39, ал. 4 от ЗАНН е действала не само разпоредбата на чл. 59, ал. 3 от ЗАНН, но са приети и разпоредбата на чл. 189, ал. 4 и на ал. 13 (пред. ал. 5) от ЗДвП. С **чл. 189, ал.13 ЗДвП** е въведена необжалваемост на наказателни постановления и електронни фишове, с които е наложена глоба до 50.00 лв. вкл. С Решение 1/ 01.03.2012 г. на КС на Република България тази норма бе обявена за противоконституционна. Текстът ѝ обаче към момента на въвеждането ѝ само доказва, че законодателят е признал възможността за издаване на електронни фишове, с които е наложена глоба до 50.00 лв. и дори е решил да бъдат необжалваеми, което решение е отменено от КС.

Част от коментираната нормативна концепция е приетият със същия изменителен закон ЗИДЗДвП (ДВ, бр. 10 от 01.02.2011 г.) чл. 85а от ЗАНН, според който, доколкото в този закон няма особени правила за административно-наказателния процес при нарушения, установени с техническо средство или система съгласно чл. 39, ал. 4, се прилагат разпоредбите на ЗДвП. Нормата въвежда субсидиарно приложение на специалните норми от ЗДвП, но само по отношение правилата, касаещи нарушенията, установени по посочения в чл. 39, ал.4 ЗАНН , за които се издава ЕФ.

Обратното (*абсурдно*; доколкото е и от специален към общ закон) препращане е регламентирано с чл. 189, ал. 14 от ЗДвП - „за неуредените в този закон случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и *фишове* и по изпълнението на наложените наказания се прилагат разпоредбите на ЗАНН“.

Накрая, контрапункт на поддържаната от жалбоподателя позиция, че за глоби до 50 лева е недопустимо издаване на ЕФ, е **argumentum a fortiori** / *аргумент за по-силното основание като метод на правоприлагане по аналогия*/. Според правилото „който е длъжен да извърши по-голямото, той има правото да върши по-малкото“ , тоест , ако процедурата по издаване на ЕФ (при който, както дори **В А С** призна с **Тълкувателно решение 1/26.02.2014г.** „са силно стеснени възможностите за защита на собственика на МПС, респективно лицето, посочено от собственика като нарушител“) може да се приложи за реализиране на административно-наказателна отговорност чрез налагане на глоби над 50 лева , то на по-силното основание би следвало да се прилага и за глоби до 50 лева, тъй като размерът не засяга в такава

степен (както тези над 50 лв.) имуществената сфера на нарушителя .

Предвид изложеното горе (в част от което са споделени директно мотиви от съдебни решения) **нормативният регулатор не изключва издаването на процесния фиш.**

Атакуваният ЕФ има всички законоустановени реквизити, като формата и съдържанието му са изцяло съобразени с лимитативно определените с нормата на чл. 189, ал.4 изр.ІІ от ЗДвП реквизити.

По своята дефиниция §6, т. 62 от ДРЗДвП ЕФ представлява *електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно- информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства.*

От друга страна, единственото определение за електронно изявление е дадено с разпоредбата на чл.2 от Закона за електронния документ и електронния подпис - *„Електронно изявление е словесно изявление, представено в цифрова форма чрез общоприет стандарт за преобразуване, разчитане и визуално представяне на информацията“* . Според чл. 4 - *„Автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител“*.

Тази законодателната уредба относно конкретния документ, в общия ЗЕДЕП и специалния в случая ЗДвП, даваше основание да се приеме, че действително електронния фиш следва да има свой обявен и известен издател.

От друга страна, законодателят очевидно напълно съзнателно не е предвидил автор на електронния фиш в разпоредбата на чл. 189, ал.4 от ЗДП, която регламентира основанията за неговото издаване и съдържанието му.

Точно такова становище е застъпил ВАС в ТР1/14г. Предвид дефинитивните норми относно коментираното понятие, задължителното решение съдържа извода, че „електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (съгласно чл. 189, ал. 11 ЗДвП), *не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване.* От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. *Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл. 189, ал. 4, изр. 2 ЗДвП реквизити, поради което в електронния фиш не следва да се изписва името на издателя му и негов подпис, а само териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението.*

Следващите изводи в ТР касаят законодателното решение относно наличие на предпоставките за и при издаване на ЕФ. Прието е, че „електронният фиш се издава след протичане на съкратено производство, което с оглед ускорената процедура няма състезателен характер, като изразът "в отсъствие на контролен орган и на нарушител" по чл. 189, ал. 4, изр. 2 ЗДвП се отнася до издаването на електронния фиш. При електронния фиш са силно стеснени възможностите за защита на собственика на МПС,

респективно лицето, посочено от собственика като нарушител. От гледна точка на адресатите електронният фиш е акт със санкционно значение, поради което като вид държавна принуда чрез него се налагат неблагоприятни последици на адресата от имуществен характер. С оглед на тази своя характеристика при издаването на електронния фиш следва да намери проява общият принцип, че административно-наказателната отговорност не може да бъде обоснована чрез разширителното тълкуване или чрез тълкуване по аналогия (чл. 46, ал. 3 от Закона за нормативните актове)....В чл. 189, ал. 4 ЗДвП са посочени изрично условията, които следва да са налице, за да се издаде електронен фиш, а именно нарушението да е установено и заснето с автоматизирано техническо средство.,,

С цитираното горе ТР 1/14г. ВАС е признал възможността за поставяне на технически средства, които автоматично да записват административни нарушения, но изрично е указал необходимостта да се извършва по „определена процедура и с оглед спазването на определени изисквания (арг. чл. 32, ал. 2 от Конституцията). Използването на заснемащи технически средства е позволено (чл. 165, ал. 2, т. 7 ЗДвП), тъй като касае повишаване и гарантиране на сигурността при движението по пътищата, а наред с това тези технически средства могат да създадат висока степен на достоверност (изключващо намесата на субективен фактор).“.

В процесния случай скоростта на движение е отчетена от **преносима система за контрол на скоростта на МПС** с вградено разпознаване на номерата и комуникации ; дефиниция по §6 ЗДЗДвП - т. 65. Същата е функционирала след включването ѝ от оператор. Това действие от страна на оператора - по стартиране на работния режим е изцяло в съответствие с цитираната горе дефинитивна норма, тъй като според б.“Б“ на т. 65, §6 Др на ЗДвП - мобилни автоматизирани технически средства са тези, които са прикрепени към превозното средство и установяват нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя началото на работния процес неговия край. Съгласно чл. 4 от НАРЕДБА № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (в сила от 16.01.2018 г.) -за осъществяване на контрол на участниците в движението по пътищата се използват АТСС, пуснати на пазара и/или в действие по реда на Закона за измерванията, притежаващи удостоверение за одобрен тип и вписани в регистъра на Българския институт по метрология. *Принадлежността на процесното устройство към точно този вид средство за измерване е призната на база на установената дефиниция и данните в документите на л. л.18 и л. 19 (уостоверение за одобрен тип средство за измерване и протокол за проверка за изпитване)*

Възможността с такъв вид средство за измерване да се установява нарушение, за което може да се издаде електронен фиш е законодателно призната с новата редакция на чл. 189, ал.4 от ЗДвП (ДВ 19/15г). Същата, както всъщност и Наредбата 8121з-532/12,05,15г. са били в сила и са действащи нормативни източници към момента на установяване нарушението.

Ползваното средство за процесното измерване на скоростта е напълно автоматично и независимо от човешка намеса. Единствените действия, които

има операторът с уреда е активирането на бутона за начало на работен режим и първоначалните настройки , които касаят посоката, в която се движат автомобилите, които ще бъдат контролирани , обхвата на действие на уреда, които действия са също нормативно регламентирани (виж чл. 9 от Наредбата).

Ето защо няма намеса и липсва субективен фактор към момента на установяване на нарушението. Такава има едва след като са интегрирани всички отчетени и записани данни, за да се материализира информацията на хартиен носител. В резултат на този процес е изведен и приложен съответния фотос – **л. 12 и сл.** Всеки съдържа визуализация на момента на заснемането, който съвпада с момента на отчитане на скоростта и представя автомобила в близък план, така че **от самия фотос да се обективира регистрационния му номер достатъчно ясно** (последното изискване е също на производителя в инструкцията и при липса на възможност за разчитане на регистрационния номер поради повреда или замърсяване системата се отчита резултат).

Наред с това и отново предвид техническите възможности на системата за видеонаблюдение в карето *под единият фотос* – л.15 са разположени относимите към нарушението параметри. Това го прави напълно годно доказателствено средство по смисъла на чл. 189, ал.15 ЗДвП. Част от относимите към нарушението и за доказване параметри, които са обективирани във фотоса: посоката, обхвата на действие и режима, както и ограничението на скоростта, спрямо което се осъществява са по предварително зададени параметри от оператора със системата. Останалите отразяват генерирани от сателитните връзки данни - дата и час, местоположение , конкретно отстояние на уреда от автомобила към момента на отчитане на скоростта,налично ограничение .

В случая и достоверността на показанията на уреда е гарантирана, тъй като данните в ЕФ са възпроизведени от приложените като веществено доказателствено средство(виж към ЕФ и чл. 189, ал.15 ЗДвП) - фотоси , отразяващи конкретните визирани горе параметри..

Несъмнено е, че заснемането е станало с *мобилно* автоматизирано техническо средство, което е поставено на позиционирания патрулен автомобил. При позиционирането му и преди активиране на системата за контрол е спазено изискването да се обозначи мястото на контрол в съответствие с нормата на чл. 165 , ал.2 т.8 ЗДвП, към което изискване акцентира и задължителното за прилагане ТР 1/14г. на ВАС. Налице е попълнен от служителя на СПП ОД МВР Пазарджик - оператор със системата *протокол по чл. 10* от Наредбата 8121 з-532/ 15 г. (*виж на л. 10*) , тоест спазено е и изискването на ал. 3 на чл. 10. Протоколът е от датата на нарушението, чиито час попада в периода от време, през който автоматизираното техническо средство (АТСС) е било в работен режим по зададените параметри (виж в протокола). Същият отразява и патрулния автомобил, в който е било поставено АТС С-то с неговия регистрационен номер и разположение. В протокола надлежно са отразени: „ **режим на измерване**“ – „С“ – тоест устройството е било стационарно, както е отразено под карето, в спрян служебен автомобил (виж чл. 11 от Наредбата) ; въведеното ограничение на скоростта с пътния знак, мястото на контрола с конкретния км на посочения път, времето на контрол и всички други,

относими към процесното измерване задължителни параметри. Съвсем ясно и конкретно е обозначено мястото на контрол – което е напълно идентично с отразеното в ЕФ и възраженията в тази обратния смисъл са голословни.

При наличното отразяване „режим на измерване“ – „С“ – **тоест устройството е било стационарно към момента на измерване**, е напълно ирелевантно дали то е било в или извън паркиран служебни като се вижда от създадения негов фотос на л.27 автомобил. **Важното е, че е било стационарно**, а не в движещ се служебен автомобил (виж на л. 36, гърба „описание на типа „ в приложеното Ръководство). И е така, защото - според ал. 2 на чл.11 „В случаите на осъществяване на контрол *с мобилно АТСС във време на движение* нарушителите се спират на място и се предприемат действия за реализиране на административно-наказателната отговорност за извършеното нарушение. *За нарушения, установени с мобилни АТСС във време на движение, електронни фишове не се издават*“. Напълно логично е предписаното с ал.2 –когато такъв контрол се осъществява с АТСС във време на движение, нарушителите се спират на място и се предприемат действия по реализиране на административно-наказателна отговорност, като фишове не се съставят. И е така, тъй като, когато и измервателният уред също в движение, скоростта няма да е достоверно установена. В случая несъмнено е установено(от отразеното в надлежно попълнение протокол), че *режимът на измерване е стационарен*, поради което и неоснователно се претендира, че е нарушена процедурата по издаване на ЕФ.

Не съставлява съществено нарушение на процедурата липсата на отразяване в протокола на номера на първото и последното статично изображение, тъй като тези данни нямат пряко отношение към процесното нарушение и неговото установяване.

По делото е наличен **фотос -л. 11**, който да онагледява поставянето на измервателния уред, съгласно изискването на чл. 10 от Наредбата: „При работа с временно разположени на участък от пътя автоматизирани технически средства и системи за контрол на скоростта протоколът се попълва за всяко място за контрол и се съпровожда със снимка на разположението на уреда“.

Използването на заснемащото техническо средство, регистриращо извършени нарушения от процесния вид, е станало по нормативно определена процедура, при спазване на нормативно поставените изисквания и технически инструкции на производителя на измервателния уред. Пътният участък, който е бил обхванат от процесния вид контрол не е бил обозначен по смисъла на чл. 7, ал.1 от Наредба 8121з-532/12,05,15г *с оглед изменението на чл. 165, ал.2, т.8 от ЗДвП в сила от 08,07,17г., според което не се изисква поставяне на пътен знак „Е24“*.

Предвид горното обсъждане, следва извода, че данните от ползвания измервателен уред са достоверни. Годността му за достоверно отмерване е гарантирана от удостоверение за одобрен тип средство за измерване, дадено при първоначалното сертифициране (л. 18 и чл. 4, ал.2 от Наредба 8121з-532/12,05,15г) и последващата периодична проверка - л. 19 и чл. 4, ал.3 от Наредба 8121з-532/12,05,15г).

Няма данни за връчване на ЕФ, но същият, предвид депозираната жалба

е известен на санкционирания, като е последвала само жалбата, но не и декларация по чл. 189, ал.5 от ЗДвП.

Установен е бил и собственика в лицето на посочената в СРПМС – л.9-„ПОЧЕТНО КОНУЛСТВО НА РЕПУБЛИКА УЗБЕКИСТАН - СОФИЯ И ПЛОВДИВ“, представлявано от П. Ат.М. .

Последният именно в това си качество е бил санкциониран. И решението за това е неправилно, но не поради причините, представени с жалбата (л. 4) . Невярно е, че в процесния случай санкционираното физическо лице като почетен консул на Република Узбекистан в Република България се е ползвало с имунитет , установен с чл. 43, т. 1 вр. чл. 58, т. 2 от Виенската конвенция за консулските отношения и чл. 19, т. 1 от Консулската конвенция между Република България и Република Узбекистан. Действително ,цитираните норми създават на консулско длъжностно лице имунитет, отнасящ се до гражданската, наказателната и административната юрисдикция на приемащата държава.

Цитираната и с жалбата обаче разпоредба на чл. 43, т. 1 вр. чл. 58, т. 2 от Виенската конвенция установява неподчиняемост на консулските длъжностни лица на юрисдикцията на съдебните и административните органи на приемащата държава по отношение на действия, извършени от тях при изпълнение на консулски функции. Консулските функции, от друга страна, са указани с чл. 5 от Виенската конвенция и включват: защита в приемащата държава на интересите на изпращащата държава, нейните граждани, физически и юридически лица (акцент върху малолетни и непълнолетни) , съдействие за развиване на търговски, икономически, културни и научни връзки между двете държави, изясняване на условията и развитието на търговския, икономическия, културния и научния живот в приемащата държава, съобщаване за тях на правителството на изпращащата държава и предоставяне на сведения на заинтересуваните лица; издаване на документи за пътуване (паспорти ;визи) ; оказване на помощ и съдействие на граждани, физически и юридически лица,на изпращащата държава; функции на нотариус, длъжностно лице по гражданското състояние и на други подобни функции, представителни функции по отношение на гражданите на изпращащата държава; предаване на съдебни и несъдебни документи, изпълнение на съдебни поръчки за разпит ;контрол и инспекция на плавателни съдове под флага на изпращащата държава, и на самолетите, регистрирани в тази държава и техните екипажи; други неза пратени със закон от приемащата държава функции.

Процесното пътуване на Почетния консул е било по покана на Западно и средноевропейски митрополит А. – л. 29 за освещаване на 06.05.23г., Гергьовден , на храм „Св. Архангели“ в Пловдив. Присъствието на това свято събитие обаче не е било в изпълнение на консулска функция, доколкото не попада в нито една от уредените хипотези, сред които е предвидено само представителство за гражданите (чл. 5, i), а друг вид представителство в процесната ситуация не е доказано. При това, от представената от самия жалбоподател новина в официалния сайт на Пловдивска митрополия (л.29, гръб) – М. е споменат само като ктитор(спомоществовател на храм) и архонт (почетно звание, признато с решение на Пловдивския епархийски съвет, както става ясно от публикация в споменатия ел. източник).

Така, че претендираното с жалбата основание за отмяна на атакувания акт, позоваващо се на притежаван имунитет, не е доказано.

Доказано е обаче другото, също претендирано с жалбата – липса на достатъчно индивидуализиращи санкционирания данни. С ЕФ, доколкото вмененото нарушение е извършено МПС, собственост на Почетно консулство на Узбекистан, е наложена глоба на представляващия. Същият обаче, както правилно се настоява във възраженията в жалбата (макар и не в следния смисъл) не е персонифициран в степен, достатъчна да гарантира реализиране на административно-наказателната отговорност. В ЕФ дори не е споменато, че жалбоподателят е почетен консул. Не е посочен и ЕГН, който, дори при пълно съвпадение на лично, бащино и фамилно име, диференцира лице с данни, разкриващи самоличността му. ЕГН(представен чрез десетцифров номер) служи за административен идентификатор на подлежащите на регистрация физически лица. Отсъствието на този номер категорично лишава от възможността, както за индивидуализиране на санкционирания с фиша, така и евентуалното бъдещо изпълнение на наложеното административно наказание глоба. Този пропуск води до незаконосъобразност на ЕФ, който следва да се отмени.

Претенции за разноси няма, такива не са и сторени.

По изложените съображения и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН,
ПАЗАРДЖИШКИЯТ РАЙОНЕН СЪД

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Електронен фиш серия К №7459555 на ОДМВР- Пазарджик, с който на П. А. М., ЕГН *****, гр. София - Почетен консул на Почетно консулство на република Узбекистан - София и Пловдив“, Булстат 177432582, седалище и адрес на управление: гр. София за извършено нарушение по чл. 21, ал.1 от ЗДвП и на осн. чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал.2, т.2 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 50 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд-гр.Пазарджик в 14-дневен срок от датата на съобщаването на страните за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____